

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIÊM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 221

“Thù nhân cảm quả”

Trong khoa này cũng phân làm hai đoạn nhỏ, đoạn thứ nhất là “phước trí”, đoạn thứ hai là “cảm quả”.

Kinh văn: **“Do thành như thị, chư thiện căn cố, sở sanh chi xứ, vô lượng bảo tạng, tự nhiên phát ứng”**.

Trước tiên, chúng ta học tập đoạn Kinh văn này.

“*Như thị chư thiện căn*”, đây là chỉ Kinh văn phía trước, nói ra là đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức, chủng chủng thiện căn này. Thiện căn là năng cảm, cảm ắt có ứng, đây là đạo lý cảm ứng đạo giao.

Người thế gian, không luận là xưa nay trong ngoài, chẳng qua là mong cầu quả báo thù thắng. Tại vì sao không đạt được quả báo này? Ngạn ngữ chúng ta đã nói: “*Bất như ý sự thường tám chín*”. Câu nói này rất đáng được chúng ta phản tỉnh. Tại vì sao thế gian có thể có nhiều việc không như ý đến như vậy? Chúng ta lại xem trên bộ Kinh này đã nói Thế giới Tây Phương Cực Lạc, xem qua trên “Kinh Hoa Nghiêm” đã nói Thế giới Hoa Tạng, tại vì sao cư dân ở nơi đó viên mãn đến như vậy, chân thật là một trăm phần trăm làm đến được tâm tưởng sự thành, đó là do nguyên nhân gì? Chúng ta từ ngay những chỗ này mà khảo lượng, mà quán sát, mới có thể học được.

Sáng sớm hôm nay, tại Cư Sĩ Lâm phát Độ Tuế Kim, tôi xem thấy người đến tham gia thanh hội này đều là những người già yếu. Nhà Phật đã nói sanh-lão-bệnh-tử khổ. Chúng ta xem thấy những người già đích thực rất đáng thương, tuy chính phủ và đoàn thể từ thiện nhân gian chăm sóc, nhưng luôn không thể nào tận được ý người. Người khác chăm sóc là ân đức, chúng ta phải thường nghĩ đến. Chúng ta xem thấy những người già này, nghĩ đến chính mình sẽ già. Khi chúng ta già rồi, đời sống tương lai gặp phải khốn khổ gian nan, có phải cũng giống như họ hay không? Phật pháp dạy chúng ta học tập, học tập là vĩnh viễn không có chỗ dừng nghỉ. Người chân thật giác ngộ hiểu được nhân sanh chính là học tập. Từ nhỏ đến già có học xong hay không? Không hề. Ở trên Kinh điển Phật thị hiện

cho chúng ta xem thấy, từ sơ phát tâm đến Như Lai quả địa ngày ngày đều học tập. Ba đại A Tăng Kỳ kiếp, vô lượng đại kiếp, đến hôm nào chứng đắc Phật quả cứu cánh viên mãn, chúng ta muốn hỏi đến lúc đó có cần phải học nữa hay không? Vẫn phải học tập, học tập vĩnh viễn không gián đoạn. Họ đã thành Phật, tất cả đều viên mãn rồi, tại vì sao còn phải học tập? Họ phải làm ra dáng vẻ học tập để những người chưa thành tựu xem thấy. Đạo lý chính ngay chỗ này.

Vào thời trước, người làm cha mẹ mỗi ngày phải làm ra dáng vẻ học tập để dạy con cái. Dạy con cái hiểu thuận cha mẹ, thì chính người làm cha mẹ phải hiểu thuận cha mẹ để con cái xem, để con cái học tập. Cha mẹ còn, mọi thứ phụng sự phải để trẻ nhỏ nhìn thấy. Cha mẹ không còn, cúng tế mỗi năm hết lòng nhớ tưởng, cũng phải dạy chúng thấy. Người làm lão sư, đạo lý cũng giống như vậy, ngày ngày phải làm ra tấm gương học tập để cho học trò xem. Do đây có thể biết, học tập là mãi mãi không có gián đoạn. Ở trên Kinh Phật mỗi câu mỗi chữ đều là dạy chúng ta học tập. Chỗ này đây là tổng thuyết.

Chúng ta phải học Phật Bồ Tát thành tựu tất cả thiện căn, học từ chỗ này. Tu thiện, thiện vẫn phải có gốc, gốc có thể sanh thiện pháp. Gốc của thiện là cái gì? Cái tâm hiểu thiện là gốc. Chân thật có cái tâm hiểu thiện, nhất định liền có hạnh hiểu thiện. “Hạnh” là tập kết công đức. Tập kết công đức phải dựa vào hạnh. Gốc của thiện, trên Kinh điển Đại thừa nói được rất hay, nói được rất rộng, chúng ta đem tất cả Kinh luận quy nạp lại, ở trên Kinh điển gọi là “A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề”, trung văn phiên dịch là “Vô Thượng Bồ Đề Tâm”, đây là thiện căn. Câu nói này rất khó hiểu, nếu như ý nghĩa không rõ ràng, không tường tận, liền sẽ tạo thành khó khăn đối với học tập của chúng ta. Cho nên đem câu nói này chúng ta dùng từ ngữ của người hiện tại thì dễ dàng hiểu được, gọi là “chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”. Mười chữ này chính là trên Kinh điển đã nói “A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề”. Chúng ta phải học tập. Cái tâm này là tâm Phật. Cái tâm này là tâm chân thành của chúng ta, là bản tánh của chúng ta. Trên Kinh luận chúng ta thường hay xem thấy câu “*Phật Phật đạo đồng*”, chữ “đạo” này là giữ tâm. Quá khứ Phật, hiện tại Phật, vị lai Phật, ba đời tất cả chư Phật cùng đồng một cái tâm, đều là cái chân tâm này. Chúng ta học tập, đại đức xưa thường hay dạy bảo chúng ta “tu từ căn bản”. Căn bản chính là chân tâm.

Người thế gian, người không học Phật thì chúng ta không nói, người học Phật rất nhiều, họ cũng thường hay đọc Kinh, cũng thường hay nghe giảng Kinh, nghe được biến số cũng rất nhiều, tại vì sao vẫn không chịu học, tại vì sao vẫn

không chuyển đổi? Thí dụ chúng ta đối với người không chân thành, chúng ta không dùng chân tâm đối với người, chúng ta không dùng thành ý đối với người là tại vì sao? Chúng ta tỉ mỉ tư lượng quán sát, không ngoài là sợ bị thiệt thòi. Người khác đều là hư tình giả ý đối với chúng ta, ta chân thành đối người, vậy chẳng phải là ta bị thiệt thòi hay sao? Đây là một quan niệm sai lầm, hại chúng ta đời đời kiếp kiếp học Phật đều không thể thành tựu. Không phải là không thể chứng quả, mà ngay khai ngộ đều không làm được. Cho nên người xưa thường hay dạy bảo chúng ta: “*Chịu thiệt là phước*”. Chịu thiệt không phải là họa, chịu thiệt là phước. Lời nói này rất là thú vị.

Người chịu thiệt thòi, chịu dùng chân tâm thành ý đối người tiếp vật, phước của họ ở đâu vậy? Trên Kinh này nói: “*Vô lượng bảo tạng tự nhiên phát ứng*”. Bạn xem thấy Kinh văn này, nghe được cách nói này, lắng đầu: “*E rằng không đáng tin*”. Nghi hoặc của bạn chưa đoạn dứt, chỉ lo thiệt thòi, do đó mong cầu của bạn không thể hiện thực.

“*Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng*”, bạn cầu không được, nguyên nhân ở chỗ nào? Vừa rồi mới nói “cảm ứng đạo giao”, cảm là phải dùng tâm chân thành mới có ứng, sau đó bạn mới có thể được hồi đáp. Tâm của chúng ta không thật, không thành, nói lời thành thật, cái tâm này không thanh tịnh, không bình đẳng. Tâm như vậy, họ cũng có cảm, cảm đến là cái gì? Cảm đến là tai họa, không phải phước. Đây chân thật là chư Phật Bồ Tát ở trong Kinh luận thường hay nói: “*Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh*”. Chúng ta tâm tưởng bất thiện, ngôn ngữ của chúng ta không lìa khỏi bốn loại lỗi của miệng mà Thế Tôn đã nói, ngôn ngữ bất thiện, vọng ngữ, lưỡng thiệt, ý ngữ, ác khẩu. Tỉ mỉ mà nghĩ tưởng, phản tỉnh, kiểm điểm, chúng ta từ sớm đến tối sự việc đã làm trong một ngày, thực tế mà nói, chúng ta không so được với Viên Liễu Phàm.

Tiên sinh Liễu Phàm mỗi buổi tối phản tỉnh, đem cái thiện một ngày của ông ghi chép lại, ác cũng ghi chép lại. Từ khởi tâm động niệm, lời nói việc làm, phàm là lợi ích chúng sanh, lợi ích xã hội, là vì xã hội chúng sanh có thể làm tấm gương tốt, đó đều là thiện. Nếu như tùy thuận phiền não tập khí của chính mình, không đủ vì xã hội đại chúng làm mô phạm, đây là ác. Mỗi ngày ghi chép làm một so sánh, xem thử chúng ta là thiện nhiều hay là ác nhiều, sau đó lại tỉ mỉ quán sát, là sức mạnh của thiện lớn hay là sức mạnh của ác lớn. Ngày ngày cầu cải lỗi, cho nên vận mạng của Tiên sinh Liễu Phàm chuyển đổi lại, phước báo cũng tự nhiên hiện tiền; trong mạng không có công danh, ông được công danh (công danh vào lúc đó là lấy cử nhân, lấy tiến sĩ), hiện tại gọi là “học vị”; trong mạng không có

học vị, trong mạng không có con cái, ông cũng có được con cái; trong mạng là đoán mạng, thọ mạng của ông cũng được kéo dài. Thọ mạng trong mạng của ông chỉ có 53 tuổi, ông sống đến 74 tuổi. Do đây có thể biết, mạng là chính mình tạo, phước là chính mình cầu.

Chúng ta đọc đến đoạn Kinh văn này, phải nên biết được học tập thế nào. Tiên sinh Liễu Phàm đã học tập, nhưng vẫn là phước báo trời người, phước báo nhỏ. Ngày nay trong miệng chúng ta nói là phải mong cầu quả báo vô thượng, thành Tổ thành Phật, thế nhưng hành nghi của chúng ta cũng không bằng cư sĩ Liễu Phàm, vậy quả báo của chúng ta có thể hiện tiền hay không? Chúng ta phải nghĩ tương, chúng ta rút cuộc học từ chỗ nào?

Người phải thật làm. Chúng ta ngay trong lúc giảng dạy đã nói được quá nhiều quá nhiều rồi, trước tiên sự việc lớn thứ nhất là làm thế nào chung sống giữa người với người. Trước tiên bạn đem cái sự việc này làm cho tốt. Gia đình là xã hội nhỏ nhất trong đời sống chúng ta, chúng ta làm thế nào cùng ở chung với cha mẹ? Làm thế nào cùng ở chung với anh em chị em? Chồng vợ làm thế nào ở chung? Con cái làm thế nào ở chung? Các vị phải nên biết, đây gọi là đại học vấn. Sau đó mở rộng, làm thế nào chung sống với hàng xóm? Làm thế nào chung sống với người cùng xóm ấp? Làm thế nào chung sống với tất cả bạn bè thân thích mà bạn đã quen biết? Chúng ta tích lũy công đức, từ ngay chỗ này mới có thể thực tiền. Giữ tâm của chúng ta, mỗi niệm phải vì người khác mà lo nghĩ. Ở trong gia đình, khởi tâm động niệm vì cha mẹ mà lo nghĩ; ta làm con cái, vì cha mẹ mà lo nghĩ; làm tiên sinh, vì vợ con mà lo nghĩ; làm người vợ thì vì tiên sinh mà lo nghĩ; làm cha mẹ vì con cái lo nghĩ. Họ không vì chính mình, họ nghĩ người khác, trong đây liền có công đức. Thế nào là công đức? Làm ra tấm gương tốt cho xã hội.

Ngày nay, có rất nhiều người có học vấn, có đức hạnh thường hay cảm khái là xã hội này nhà không giống như nhà, nước không giống nước. Nguyên nhân gì tạo thành vậy? Làm hỏng đi quan hệ giữa người và người, chỉ biết vì chính mình mà lo nghĩ, không biết vì đối phương mà lo nghĩ. Đây là sai lầm căn bản. Cho nên, từ trong một gia đình thúc đẩy đến bên ngoài là xã hội, vì xã hội, vì đại chúng, vì quốc gia, vì thế giới, tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi của bạn tự nhiên liền hiển lộ ra, ngôn ngữ hành vi của bạn không cần phải học, tự nhiên liền có thể làm ra tấm gương tốt cho đại chúng xã hội, ngôn ngữ hành vi của bạn chính là tấm gương, là mô phạm cho đại chúng xã hội. Chúng ta phải từ chỗ này mà bắt tay vào.

Học Phật, trước tiên phải làm người tốt, quan hệ người với người xử lý cho tốt. Lại tiến thêm một bước, chúng ta phải xử lý tốt quan hệ với hoàn cảnh tự nhiên. Trong hoàn cảnh, quy nạp lại cũng không ngoài tất cả động vật, thực vật, khoáng vật, chúng ta cũng dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi như nhau để đối đãi với họ. Y báo tùy theo chánh báo chuyển.

Vô lượng bảo tạng tại vì sao tự nhiên phát ứng? Là tâm hạnh chúng sanh cảm ra. Lời nói này là thật không? Chân thật, không sai chút nào. Vì sao vậy? Ở trên Kinh Phật nói với chúng ta: “*Y báo tùy theo chánh báo chuyển*”, y - chánh là một, không phải hai. Đạo lý này quá sâu, người hiểu được không nhiều, thế nhưng đây là chân tướng sự thật. Vạn nhất không nên cho rằng hoàn cảnh tự nhiên không liên quan gì với con người chúng ta, vậy thì sai rồi, hoàn toàn sai lầm.

Hoàn cảnh tự nhiên là do tâm người biến hiện ra, tâm thiện thì hoàn cảnh tốt đẹp, tâm ác thì hoàn cảnh liền bất thiện. Đạo lý này đích thực Phật Kinh nói được rất nhiều so với thư tịch thông thường, nói được hay, nói được thấu triệt. Chỉ có chúng ta thâm nhập Kinh tạng, y giáo phụng hành mới có thể thể hội được, mới có thể chứng nghiệm được.

Những động vật nhỏ này có linh tánh, chúng ta dùng tâm chân thành liền có thể câu thông với chúng, muôn kiến đều có thể câu thông.

Tâm chân thành, tiêu chuẩn của chân thành là gì? Các vị xem qua “*Liễu Phàm Tứ Huấn*”, trong “*Liễu Phàm Tứ Huấn*”, Thiền sư Vân Cốc nói đến, Ngài lấy vẽ bùa trì chú để làm thí dụ. “*Một niệm không sanh gọi là thành*”. Ngay trong đó xen tạp một vọng niệm, tâm liền không thành. Một vọng niệm đều không có, cái tâm này vẽ bùa thì bùa linh, trì chú thì chú linh, niệm Phật Phật cũng linh, đích thực cảm ứng tương thông, ngay trong đó chướng ngại ngăn trở không có. Ngày nay chúng ta vẽ bùa bùa không linh, trì chú chú cũng không linh, niệm Phật Phật cũng không linh, nguyên nhân gì vậy? Xen tạp vọng niệm ở bên trong. Giác Minh Diệu Hạnh Bồ Tát nói được rất hay: “*Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn*”. Lời nói này nói ra thì dễ dàng, làm được thì không dễ dàng. Do đó cổ đức mới nói với chúng ta: “*Tụng Kinh không bằng trì chú, trì chú không bằng niệm Phật*”. Vì sao vậy? Kinh quá dài, nếu muốn không xen tạp vọng niệm rất khó. Chú ngắn hơn Kinh, thời gian ngắn có thể không chế chính mình không khởi vọng niệm, thế nhưng so với Phật hiệu thì chú vẫn dài. Phật hiệu “*A Di Đà Phật*” bốn chữ, trong câu “*A Di Đà Phật*” nhất định không xen tạp vọng niệm, câu này liền linh. Chúng ta niệm mười câu, trong mười câu đích thực không xen

tạp vọng niệm, mười câu Phật hiệu này thì linh. Chúng ta đề xướng cách mười niệm, đạo lý chính ngay chỗ này. Không cần dạy bạn phải niệm nhiều, rất nhiều thì nhất định xen tạp. Hy vọng bạn mỗi ngày niệm số lần nhiều, thời gian ngắn, trong thời gian ngắn không xen tạp thì công phu này liền có lực. Dần dần đem thời gian này kéo dài. Sự việc này không được gấp.

Hiện tại tôi khuyên các vị đồng tu một ngày niệm chín lần, bạn niệm được ba tháng, niệm được nửa năm, bạn một ngày niệm mười lần, niệm hai mươi lần, vậy liền có tiến bộ rồi. Sau ba năm, bạn mỗi ngày có thể niệm đến ba mươi lần, bốn mươi lần, công phu của bạn không ngừng đang tiến bộ. Đây không phải thoái bộ, đây là hiện tượng tốt. Việc này không nên vội. “*Dục tốc bất đạt*”, thế xuất thế gian pháp đều không ngoại lệ, phải dần dần mà bồi dưỡng.

Nếu muốn công phu có lực, trước tiên phải hiểu được thế gian này bao gồm tất cả vạn sự vạn vật đều không phải chân thật. Trên “*Kinh Bát Nhã*” dạy bảo chúng ta: “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*”, cho nên đối với thân tâm thế giới, vạn sự vạn vật phải nên buông xả. Buông xả không phải là không làm, mà không vì chính mình, điểm này vạn nhất không nên hiểu lầm. Chúng ta phải nỗ lực chăm chỉ làm. Làm cái gì? Giúp đỡ người khác.

Học Phật phải dựa vào duyên phận, dùng lời hiện tại mà nói là phải dựa vào cơ hội. Duyên phận chính là cơ hội. Chúng ta phải thay đồng tu sơ học tạo ra cơ hội. Ở nơi đây xây đạo tràng, thỉnh pháp sư ở nơi đây giảng Kinh dài lâu, xây Niệm Phật đường đều là tạo ra cơ hội cho đồng tu. Có vì chính mình hay không? Không có, vậy thì đúng rồi. Vì đồng tu sơ học mà tạo cơ hội, chắc chắn không vì chính mình, đây gọi là hành Bồ Tát đạo, đây gọi là chân thật buông xả. Cho nên, buông xả là chính mình, đề khởi là vì người khác, giúp đỡ người khác thì phải đề khởi. Không thể nói đem việc giúp người khác cũng buông xả, vậy thì sai rồi. Phàm hết những việc lợi ích xã hội, lợi ích chúng sanh, chúng ta phải toàn tâm toàn lực mà làm. Chỉ cần toàn tâm toàn lực, sự việc này làm thành công rồi là viên mãn, làm không thành công cũng viên mãn. Đó là gì vậy? Đó là duyên phận bên ngoài.

Thí dụ như chúng ta lần này mở lớp bồi dưỡng, năm trước cùng với Hiệp hội Phật giáo Trung Quốc, chúng ta đã ký văn bản ghi nhớ, gần như thực tiễn rồi, danh sách đồng tu Hiệp hội Phật giáo đều đã gọi đến Cư Sĩ Lâm, gồm 25 vị đồng tu, chúng ta cũng làm đầy đủ tiêu chuẩn. Hiện tại họ không thể đến, công đức của chúng ta viên mãn rồi; họ không thể đến, họ cũng viên mãn. Nếu họ thật đến đây,

chúng ta còn phải nỗ lực dạy họ nửa năm đến một năm, dạy được có thành tựu thì mới viên mãn. Hiện tại ngay trong đó có chướng ngại, nên họ không đến. Không đến, chúng ta không cần phí nhiều khí lực như vậy, công đức liền viên mãn, thành ý của chúng ta đến rồi. Trong “Kinh Lăng Nghiêm” đã nói: “*Phát ý viên thành*”. Thường phát cái tâm này, ý nghĩa viên mãn thành tựu chính là công đức viên mãn. Chúng ta không phải không chăm chỉ nỗ lực làm, mà do cơ duyên không chín muồi. Đạo lý của thế xuất thế gian đều như nhau. Chúng ta luôn là toàn tâm toàn lực giúp đỡ người khác, giúp đỡ xã hội này, quyết không suy nghĩ chính mình, đây mới gọi là công đức viên mãn.

“*Vô lượng bảo tạng, tự nhiên phát ứng*”. Hai câu nói này, nếu dùng lời hiện tại mà nói, chính là “*sự sự như ý*”. Không Lão Phu Tử sau bảy mươi tuổi vào được cảnh giới này, “*tùy tâm sở dục, bất du cử*” cũng là cái ý này, đó là cảm ứng đạo giao. Chúng ta ngày nay cũng đặc biệt nhắc đến, các vị phải ghi nhớ, cái tâm đó vô cùng quan trọng, mỗi niệm vì chúng sanh. Mỗi niệm vì chúng sanh chính là vì chúng sanh phục vụ, đây chính là đại hi đại xả. Trong kệ tụng các vị thường hay niệm: “*Đại hi đại xả tế hàm thức*”. “Hàm thức” là tất cả chúng sanh hữu tình, phải giúp đỡ họ.

Người thế gian cầu tiền tài, chúng ta xả tài. Xả tài mới có thể được tiền tài. Nếu như mục đích của chúng ta xả tài là muốn cầu được tiền tài, có thể được hay không? Có thể được, nhưng không được nhiều. Cũng giống như bạn làm ăn mua bán kiếm tiền, kiếm được có hạn. Bạn xả nhất định có được. Nếu như bạn tu Bồ thí, vì tất cả chúng sanh phục vụ, chính mình không cầu thứ gì, bạn có được hay không? Có được, cái được càng lớn, được phước báo bao lớn? Chư Phật Bồ Tát đều nói không hết được, cái phước báo đó bằng với hư không pháp giới. Vì sao vậy? Bởi vì bạn không có giới hạn. Ta có ý niệm cầu tài, cái tài này là giới hạn, bạn có được không thể siêu quá giới hạn này. Bạn không cầu thứ gì, quả báo này thì thù thắng, vì sao vậy? Không có giới hạn. Không có giới hạn trong Phật pháp gọi là “xưng tánh”. Chúng ta xả một đồng, xả một xu đều được phước báo lớn xứng tánh. Đạo lý này người hiểu được không nhiều. Cho nên chúng ta muốn tu tài Bồ thí, tu pháp Bồ thí, tu Bồ thí vô úy. Bồ thí vô úy là giúp đỡ xã hội đại chúng đạt được bình an, lìa khỏi tất cả lo sợ đạt đến an ổn, phạm hễ là loại này đều gọi là Bồ thí vô úy.

Do đây có thể biết, đạo tràng giảng Kinh nói pháp, khuyến hóa đại chúng, ba loại Bồ thí thấy đều đầy đủ. Tài thí, đạo tràng là tài lực kiến lập thành tựu. Bạn không có tài lực, cái đạo tràng này không thể thành tựu. Chúng ta có đạo tràng

thoải mái như vậy cùng nhau tu học, cái đạo tràng này là tài bố thí. Trong đạo tràng nhiều loại thiết kế đều là thuộc về tài bố thí. Người giảng Kinh chúng ta dùng lao lực của chúng ta ở nơi đây giảng hai giờ đồng hồ, cái thân thể này là nội tài bố thí. Các vị thánh chúng có tu nội tài bố thí hay không? Có, bạn ở nơi đây ngồi hai giờ đồng hồ, rất nỗ lực ở nơi đây nghe giảng Kinh, làm ra tấm gương tốt cho người khác xem cũng là tài bố thí, nội tài bố thí. Chúng ta ở nơi đây nghe được, thấy được, đây là Phật pháp, đây là thuộc về pháp bố thí. Nội dung của pháp là dạy bảo chúng ta viễn ly tất cả tai hại, làm thế nào phùng hung hóa kiết, đây là thuộc về bố thí vô úy. Cho nên, nhất cử tam tiện đều ở trong đó. Chúng ta muốn hiểu rõ đạo lý này, muốn hiểu rõ chân tướng sự thật này, đến nơi đây để nghe hai giờ đồng hồ, bạn ở nơi đây là tu tài bố thí, pháp bố thí, vô úy bố thí, ba loại bố thí đều đầy đủ. Tâm địa của chính mình rất thanh tịnh, không mong cầu gì, công đức phước báo này không có hạn lượng.

Tại vì sao chúng ta ở ngay trong cuộc sống thường ngày còn có rất nhiều sự việc không như ý? Từ những sự thật này để quán sát, chúng ta liền có thể tỉnh ngộ ra, thời gian tu tích công đức của chúng ta quá ngắn, thời gian tùy thuận phiền não tập khí quá dài. Bạn xem, một tuần lễ bảy ngày, một ngày 24 giờ đồng hồ, bảy ngày bao nhiêu giờ đồng hồ? Đến nơi đây để nghe Kinh mới có hai giờ đồng hồ, bảy ngày mới tu hai giờ đồng hồ, thời gian khác đều là tùy thuận phiền não tập khí, cho nên việc không vừa ý đều là thường đến tám chín. Nếu như mỗi ngày đều có thể tu hai giờ đồng hồ, tình hình liền không như nhau. Ngay trong tương tượng của chúng ta, có được ba đến năm năm, cảnh giới của bạn liền chuyên đổi. Hiện tại thời gian nghe Kinh của chúng ta vẫn là quá ngắn.

Vậy muốn hỏi, tại vì sao không cung cấp cơ hội mỗi ngày giảng Kinh, để chúng ta có thời gian tương đối dài để huân tu? Chúng ta cung cấp, bởi vì các bạn có phân biệt, có chấp trước, bạn không chịu đến. Các bạn phân biệt chấp trước, Pháp sư Tịnh Không giảng Kinh thì tôi đến nghe, người khác giảng Kinh thì không đến nghe, vậy làm sao được? Mỗi buổi tối, chúng ta có đồng tu ở nơi đây cũng giảng Kinh hai giờ đồng hồ. Bạn quả nhiên chân thật muốn tu, ngày ngày không gián đoạn, ngày ngày đến nghe Kinh, bạn nhất định có thu hoạch. Tôi ngày trước giảng qua rất nhiều, công đức các bạn nghe pháp sư trẻ giảng Kinh so với nghe tôi giảng Kinh lớn hơn. Không phải tôi nói lời giả dối, tôi mỗi câu đều nói lời chân thật. Lớn ở chỗ nào? Chúng ta đang bồi dưỡng người trẻ tuổi. Người trẻ tuổi giống như mầm cây Bồ Đề vậy, vẫn chưa trưởng thành. Bạn mỗi ngày đến nghe Kinh là để tưới cho họ, chăm sóc cho họ, để họ có tín tâm, xem thấy nhiều

người đến nghe như vậy, họ nghĩ đại khái ta giảng không tệ, tín tâm của họ thêm lớn, họ càng chăm chỉ nỗ lực mà tu tập. Nếu như ở trên giảng đài xem thấy không có được mấy người, “*e là ta giảng không được*”, không có lòng tin. Bạn tưởng tượng xem, công đức này bao lớn! Đây là chúng ta giúp một pháp sư giảng Kinh, thành tựu pháp sư giảng Kinh. Chúng ta phải ủng hộ họ, phải giúp đỡ họ. Làm thế nào giúp đỡ? Đến nghe họ giảng Kinh, hơn nữa muốn họ nhất định ngày ngày có tiến bộ. Nếu họ không có tiến bộ, ta lần sau sẽ không đến. Đây là áp lực khiến cho họ không thể không nỗ lực chăm chỉ mà chuẩn bị. Vì sao vậy? Giảng được không hay thính chúng sẽ không đến. Các vị phải tưởng tượng, như vậy đến nghe Kinh thì tài, pháp, vô úy ba loại bố thí đều đầy đủ. Tích công bồi đức đến nơi đâu làm? Đến Cư Sĩ Lâm để nghe Kinh thì được rồi. Lý sự chúng ta đều phải thông đạt, đều phải tường tận. Có thể hiệp trợ một số pháp sư trẻ, tương lai trở thành đại đức giảng Kinh, công đức này quá lớn, tương lai vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc bạn đều không cần niệm A Di Đà Phật, chỉ cần muốn vãng sanh thì liền đi. Vì sao vậy? Công đức quá lớn rồi, A Di Đà Phật liền sẽ đến tiếp dẫn bạn. Tôi nói lời này đều là thật.

Có rất nhiều đồng tu đã từng thấy qua Hàn Quán Trưởng. Hàn Quán Trưởng cả đời hộ pháp, bà không có thời gian tụng Kinh, bà cũng không có thời khóa sớm tối. Bà một ngày từ sớm đến tối vui cười hoan hỷ, thế nhưng bà một lòng một dạ hộ trì Phật pháp, giúp đỡ người trẻ tuổi, thành tựu mọi người học tập, hoằng pháp lợi sanh. Khi bà ra đi, A Di Đà Phật đến tiếp dẫn bà. Có thể thấy được, Phật không cô phụ chúng sanh, mà là chúng sanh cô phụ Phật Đà.

Cho nên, chúng ta đối với cái gì gọi là “thiện căn” phải nhận biết rõ ràng, phân biệt tường tận, phải nỗ lực mà học tập. Sau đó ở đời này đời sau, cõi này phương khác đều có thể đạt được sự sự như ý, giống như trên Kinh đã nói là “*vô lượng bảo tạng tự nhiên phát ứng*”. Quyết không phải tham cầu bảo tạng. Vô lượng bảo tạng cho dù hiện tiền rồi cũng là lợi ích chúng sanh, quyết không phải chính mình hưởng thụ. Đạo lý này phải hiểu. “Xả đắc”, chúng ta đạt được lập tức phải xả, cái công đức này mới viên mãn. Được rồi không chịu xả, lại khởi lên tâm tham thì liền đọa lạc, liền hướng xuống đọa lạc. Ý nghĩa thứ hai của “xả đắc” là đem cái có được cũng phải xả hết, bạn mới có thể được đại tự tại, mới có thể được đại viên mãn.

Đoạn này hoàn toàn là nói cảm ứng. Tâm của chúng ta, hành vi của chúng ta chính là cảm. Thế gian có rất nhiều người cầu Phật Bồ Tát, cầu thần minh cũng rất thành tâm mà cầu khẩn, mà cúng dường, nhưng không có cảm ứng, nguyên

nhân gì vậy? Bạn có tâm, không có hành. Nhất định phải có đoạn ác tu thiện thì được, dùng tâm hạnh chân thật mới có thể đạt được cảm ứng. Bạn không có hành, chỉ có tâm, bạn chỉ có một nửa, vẫn còn khuyết một nửa, cho nên cảm ứng không thể hiện tiền. Đạo lý chính ngay chỗ này.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ